

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **M. S.**, *zastúpeného advokátom JUDr. J. V.*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia riadenia ľudských zdrojov**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SRLZ-414/CV-PV-2009 zo dňa 4. januára 2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3 S 106/2010-59 zo dňa 1. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3 S 106/2010-59 zo dňa 1. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom č.k. 3 S 106/2010-59 zo dňa 1. marca 2011 Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. SRLZ-414/CV-PV-2009 zo dňa 4. januára 2010 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Strednej odbornej školy Policajného zboru Bratislava č. SOŠB-44/RŠ-2009 zo dňa 28. októbra 2009, ktorým bol žalobca vylúčený z policajnej školy podľa § 31 ods. 2 písm. c) výnosu Ministerstva vnútra SR z 13. októbra 2008 č. 73/2008 o policajných stredných odborných školách a podľa čl. 10 Školského poriadku ustanoveného zbierkou pokynov riaditeľa školy č. 20/2008 v znení neskorších predpisov za porušenie základných povinností poslucháča ustanovených v ods. 2 písm. a) a f) tým, že v dňoch 14. až 15. októbra 2009 viacnásobne závažným spôsobom porušil povinnosti poslucháča. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že dňa 14.10.2009 v čase okolo 23.24 hod. sa dostavil žalobca spoločne s P. M., M. G. a J. Ť. z osobného voľna do areálu SOŠ. Bezprostredne po vstupe vznikla medzi nimi slovná roztržka s fyzickým kontaktom na chodníku pred vstupnou budovou do areálu školy. Svojím konaním obmedzovali prichádzajúce motorové vozidlá v plynulej jazde. Pri fyzickej roztržke došlo k rozhadzovaniu odevných zvrškov a následne k pádu poslucháčov do ružových záhonov pri chodníku predmetnej budovy. Uvedenú situáciu sledoval službukonajúci dozorný školy na kamerovom systéme a bezodkladne vyšiel za poslucháčmi, ktorých vyzval, aby upustili od svojho konania a následne pristúpil k zisťovaniu totožnosti. Po zistení totožnosti J. Ť. a žalobca išli za službukonajúcim dozorným školy a prehovárali ho, aby uvedenú udalosť nehlásil v dennom hlásení vedeniu školy, nakoľko nechcú byť vyhodení z Policajného zboru. Následne sa dožadovali, aby im povedal, či to bude hlásiť ďalej. Taktiež sa domáhali, aby sa službukonajúci dozorný školy vyjadril, ktorému z pedagogických pracovníkov môžu telefonicky volať, ktorý by mohol zariadiť, aby službukonajúci dozorný školy uvedenú udalosť nikomu nehlásil. Žalobca následne v čase okolo 01.05 hod. dňa

15.10.2009 opustil objekt školy bez toho, aby vopred požiadal príslušného nadriadeného, ktorým v tom čase bol službukonajúci dozorný školy o uvoľnenie z vyučovania.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní spisového materiálu a oboch rozhodnutí správnych orgánov dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci. Správny orgán prvého stupňa vo svojom rozhodnutí zo dňa 28.10.2009 č. SOŠB-44/RŠ-2009 opísal skutkový stav tak ako sa udial, vypísal z akých dokladov bol zistený skutkový stav a jednou vetou skonštatoval, že na základe vyhodnotenia zistených dôkazov a skutočností je nepochybné, že žalobca si nesplnil dôsledne povinnosti vyplývajúce z rozkazov a pokynov nadriadených, čím porušil povinnosti uložené mu nadriadeným a z tohto dôvodu bolo rozhodnuté uložiť mu opatrenie vo výchove, tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. Podľa krajského súdu z rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. V rozhodnutí nebola zdôvodnená výška trestu, prečo žalobca dostal práve tento trest, z rozhodnutia nie je zrejmé, či toto je žalobcov prvý trest, ak áno, krajský súd mal za to, že vylúčenie zo školy je príliš tvrdý trest za takéto porušenie disciplíny. Na zdôvodnenie výšky trestu nestačí hlasovanie učiteľského zboru, resp. jeho odporúčenie. Žalovaný sa dôsledne nezaoberal námietkami, ktoré žalobca uviedol v odvolaní zo dňa 4.11.2009.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že z výpovede svedkov vyplýva, že žalobca sa nevyzliekal a neodhadzoval svoje zvršky, ale bol to p. M., ktorý sa začal vyzliekať a žalobca mu v tom chcel aj s ostatnými zabrániť. Žalovaný nepreveril tvrdenie žalobcu, že nahlásil dozornému školy, že opúšťa objekt školy, nakoľko sa necíti po zdravotnej stránke dobre, že ide domov a ráno k služobnému lekárovi, pričom mu dozorný školy mal odpovedať, že ho jeho dôvod odchodu nezaujíma. Taktiež nebol overený telefonický rozhovor dňa 15.10.2009

o 07.04 hod., kedy žalobca oznámil p. T., že sa nezúčastní na vyučovaní, nakoľko musí ísť k svojmu služobnému lekárovi.

Včas podaným odvolaním sa žalovaný domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Namietal, že žalobca označil v žalobe ako žalovaného generálneho riaditeľa sekcie riadenia ľudských zdrojov Ministerstva vnútra SR, teda subjekt, ktorý nie je pasívne legitimovaný. V odvolaní ďalej uviedol, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. S poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR uviedol, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, pričom súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec vymedzený v žalobe s výnimkou, ak napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, na ktoré musí súd prihliadať bez ohľadu na žalobné námietky. Podaná žaloba pritom netvrdí porušenie subjektívnych práv žalobcu a na základe takejto žaloby nemôže byť žalobca v konaní úspešný.

Podľa názoru žalovaného napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa obsahuje všetky náležitosti v súlade s ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Žalovaný v odvolaní ďalej opísal skutkový priebeh deja v doslovnom znení tak, ako bol uvedený v prvostupňovom rozhodnutí. K neodôvodneniu výšky trestu žalovaný uvádza, že vylúčenie poslucháča z policajnej školy nie je možné považovať za trest, ale za opatrenie vo výchove. Je pritom výlučne na posúdení riaditeľa školy, aké opatrenie vo výchove poslucháčovi s prihliadnutím na závažnosť porušenia školského poriadku uloží, pričom v danom prípade boli naplnené dôvody na vylúčenie žalobcu z policajnej školy.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Žalovaný podľa žalobcu v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, iba tie, ktoré mal súd k dispozícii pri rozhodovaní vo veci. Podľa

žalovaného krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v potrebnom rozsahu a vecne správne rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16. novembra 2011 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Predmetom preskúmania v tomto konaní je rozhodnutie žalovaného č. SRLZ-414/CV-PV-2009 zo dňa 4. januára 2010 v spojení s rozhodnutím Strednej odbornej školy Policajného zboru Bratislava č. SOŠB-44/RŠ-2009 zo dňa 28. októbra 2009, ktorým bol žalobca vylúčený z policajnej školy podľa § 31 ods. 2 písm. c) výnosu Ministerstva vnútra SR z 13. októbra 2008 č. 73/2008 o policajných stredných odborných školách a podľa čl. 10 Školského poriadku ustanoveného zbierkou pokynov riaditeľa školy č. 20/2008 v znení neskorších predpisov za porušenie základných povinností poslucháča ustanovených v ods. 2 písm. a) a f) tým, že v dňoch 14. až 15. októbra 2009 viacnásobne závažným spôsobom porušil povinnosti poslucháča.

Žalovaný kladie žalobcovi za vinu, že dňa 14.10.2009 v čase okolo 23.24 hod. pri príchode do areálu SOŠ (spoločne s P. M., M. G. a J. Ť.) vznikla medzi nimi slovná roztržka s fyzickým kontaktom na chodníku pred vstupnou budovou do areálu školy. Svojím konaním obmedzovali prichádzajúce motorové vozidlá v plynulej jazde. Pri fyzickej roztržke došlo k rozhadzovaniu odevných zvrškov a následne k pádu poslucháčov do ružových záhonov pri chodníku predmetnej budovy. Žalobca následne v čase okolo 01.05 hod. dňa 15.10.2009 opustil objekt školy bez toho, aby

vopred požiadal príslušného nadriadeného, ktorým v tom čase bol službukonajúci dozorný školy o uvoľnenie z vyučovania.

Skutkový stav, ako ho žalovaný (a prvostupňový správny orgán) popisuje v rozhodnutí, nie je bez pochyb preukázaný, nakoľko výpoveď žalobcu a iných svedkov sa líši od výpovede dozorného školy, a nie je zrejmé, na základe čoho dospel žalovaný k záveru, že skutok sa udial tak ako ho popisuje v rozhodnutí. V konaní nebolo zistené, resp. objasnené, akého konania sa presne dopustil žalobca, v rozhodnutí žalovaný popisuje len konanie celej štvorice prichádzajúcej do areálu školy. Ak zo záznamu dozorného školy vyplýva, že situáciu, keď žalobca spolu s ďalšími tromi poslucháčmi prichádzali do areálu školy, videl na kamerovom systéme, tento dôkaz mal byť tiež súčasťou administratívneho spisu a mohol pomôcť objasniť a ustáliť skutkový stav.

Námietky žalovaného, že vylúčenie z policajnej školy nie je trest, ale výchovné opatrenie, a je na riaditeľovi školy, či pristúpi k takému výchovnému opatreniu, nepovažuje odvolací súd za dôvodné. Nie je v tomto prípade významné, ako sa daný inštitút nazýva, či opatrenie vo výchove alebo trest, podstatné je, že sa jedná o formu sankcie, ktorou bolo zasiahnuté do práv žalobcu, a je preto na žalovanom, aby náležite odôvodnil, či uložená sankcia je opodstatnená a zákonná.

K námietke žalovaného, že žalobca označil v žalobe ako žalovaného generálneho riaditeľa sekcie riadenia ľudských zdrojov Ministerstva vnútra SR, ktorý nie je pasívne legitimovaným subjektom, najvyšší súd uvádza, že z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP vyplýva, že označenie žalovaného nie je podstatnou náležitosťou žaloby. Kto je v konkrétnej veci žalovaným, vyplýva priamo zo zákona (§ 250 ods. 4 OSP). Krajský súd preto postupoval v súlade so zákonom, keď v rozsudku označil ako žalovaného správny orgán, ktorý rozhodoval v poslednom stupni a vydal napadnuté rozhodnutie.

Najvyšší súd nemôže súhlasiť ani s námietkou žalovaného, že krajský súd preskúmal správne rozhodnutie nad rámec vymedzený v žalobe nakoľko v intenciách tvrdení žalobcu, že skutok nespáchal a skutočnosti uvádzané v rozhodnutí nie sú pravdivé, krajský súd dospel k zisteniu, že tieto námietky sú opodstatnené, nakoľko skutok, ktorý sa kladie žalobcovi za vinu nebol náležite zistený.

Najvyšší súd okrem uvedeného upriamuje pozornosť aj na nepreskúmateľnosť rozhodnutia pokiaľ ide o jeho výrok. Pri rozhodovacej činnosti v štátnej správe predstavuje výrok rozhodnutia záväznú, a teda najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom konania. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetom napadnutého rozhodnutia je sankčný postih, je nevyhnutné dodržať zásady správneho trestania a osobitne dbať na konkretizáciu skutku vo výroku rozhodnutia. Výrok rozhodnutia nesmie len odkazovať na ustanovenia porušených právnych predpisov, ale musí byť jasne konkretizovaný uvedením miesta, času a spôsobu spáchania skutku, ktorý sa žalobcovi kladie za vinu, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Nepostačuje pritom, ak tieto náležitosti obsahuje len odôvodnenie rozhodnutia, keďže len výroková časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníka konania.

Z vyššie uvedených dôvodov sa najvyšší súd stotožnil s rozhodnutím krajského súdu, keď dospel k záveru, že v preskúmanom konaní došlo k porušeniu zákonom chránených záujmov žalobcu, a preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Úlohou žalovaného je postupovať v intenciách rozsudku krajského súdu, dôkladne zistiť skutkový stav, aby bolo zrejmé, či sa daný skutok stal, aký bol jeho priebeh a či ho možno kvalifikovať ako závažné porušenie povinnosti poslucháča školy. Svoje rozhodnutie musí žalovaný náležite odôvodniť, vrátane dôvodnosti

uloženia zvolenej sankcie, pričom sa musí v rozhodnutí vysporiadať s námietkami žalobcu a s rozpormi v dôkazoch.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods.1 v spojení § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 16. novembra 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová